

«СОНЦЕ В МОЇХ ДОЛОНЯХ. СОНЦЕ НА ВІЙНІ...»

Коли нещодавно з ініціативи письменника-просвітянина Євгена Шморгуна ось уже втринадцяте Рівненським обласним об'єднанням Всеукраїнського Товариства «Просвіта» імені Т. Г. Шевченка проводився конкурс «Перло многоцінне», однією з переможниць стала дев'ятикласниця Рівненської загальноосвітньої школи № 20 Вікторія Ушарук (на фото). Тож її поетичні твори ввійшли до 13-го випуску літературного альманаху юних авторів «Проріст» (Рівне: Азалія, 2016), а до цього публікувалися в газетах «Вісті Рівненщини», «Скриня», «Дзеркало плюс», звучали по обласному радію.

Вікторія бере активну участь у міських олімпіадах, виступає із власними віршами у військовому госпіталі перед воїнами АТО, в Дубенському Замку, в літописній Пересопниці, в бібліотеках і, звичайно ж, у рідній школі. Їй, багатогранно обдарованій, присвячений цілий розділ повісті-есе Миколи Пшеничного «Поздвін Золотої Підкови» (Рівне, 2016) про академіка, Героя України, експерта ЮНЕСКО, лауреата Національної Шевченківської премії Бориса Возницького. Адже славетний му-

зеєзнавець – земляк Вікторії, яка у родинному селі Ульянові на Дубенщині разом із бабусею Валентиною, дідусем Тарасом, мамою Світланою в хаті середини дев'ятнадцятого століття створили справжнісільський музей!

Кількома виданнями вже побачила світ її дебютна книжина «Сонце в моїх долонях». За сприянням активістки Рівненської міської «Просвіти», освітянки Катерини Сичик щойно побачила світ нова збірка талановитої авторки – «Вірність між рядків», презентація якої відбулася в обласній бібліотеці для дітей за участю письменників краю, освітян, просвітян та учнівської молоді. Пропонуємо читачам дещо з її поетичного доробку.

МОЛЮСЯ, ГОСПОДИ

Я не прошу більшого, Господи,
Я дякую Тобі за те, що в мене є.
Я молю Тебе про мир, Господи,
Поки надія ще живе.

Я не чекаю відгуків,
Я сподіваюсь, що Ти чуєш
мене і так.

Я молюся за долю моєї країни,
Якою володарюють вогонь,
смерть і ворог наш.

Я молюся за тих солдатів,
Що полягли за землю свою,
Чиї матері на могили носять
букети.

Немає історії гіршої, аніж
про війну!

Я прошу: їхні душі урятувати,
Повернути їх у сім'ї!

Прошу Ангелів:
Сон їхніх дітей вартувати
І назавжди убити змію-війну!
Я прошу: повернути той час,

Коли матері бачили живими
своїх дітей.

Я молюся за кожного з нас,
Щоб ми не чули поганих вістей!
Прошу Тебе, Господи:

Поверни нам щасливе життя.
Хай поле війни стане лісом
просторим,

Нехай ця війна
Залишиться чорною плямою
в історії,

Після якої повернулося щастя.

Сонце в моїх долонях.
Сонце на війні.
Сонце – мов теплий сонях.
Сонце... Весь світ у вогні...

Небо у твоїх очах.
Небо на війні.
Небо у твоїх очах.
Небо... У крові...
Земля – у їхньому серці.
Земля – на війні.
Земля у їхньому серці.
Земля... Життя – у сні...

Мир – у наших надіях.
Мир – берегти.
Мир у наших надіях.
Мир... Бо всі ми – брати!

Стрічкою стелиться
Казковий сірий туман.
В очі,
Що сльозами заливаються.
Не дивись, –
То лиш обман.
Мерехтять зорі-діаманти,
Місячне сяйво освітло
Найпотаємніші мрії.
Щирі слова долі – пісня,
Та їй ніхто не вірить.
Щастя – ось воно:
Спить у твоїх обіймах.
Маленькими ручками
Хапає за шию
І сміється...
Перемога –
Не у смертях на війнах,
Перемога –
Коли простити вдається...